

Υπάρχουν ανατιμήσεις; Το κράτος μάλλον δεν το πρόσεξε!

Παρ' ότι τα τελευταία χρόνια η αύξηση του πληθωρισμού είναι ένα ζήτημα το οποίο συχνά απασχολεί και πλήττει τα εκμεταλλεύόμενα κομμάτια της κοινωνίας, τους τελευταίους μήνες η κατάσταση έχει ξεφύγει παντελώς. Αύξηση των λογαριασμών, των ενοικίων, εξωφρενικές τιμές σε βασικά αγαθά στα σούπερ μάρκετ και τις λαϊκές και φυσικά εκτόξευση των τιμών του πετρελαίου και των παραγώγων του είναι καθημερινά ζητήματα τα οποία αντικρίζουμε όλες και όλοι μας. Η συνεχόμενη φτωχοποίηση και ανικανότητα πληρωμής των βασικών για επιβίωση είναι το άμεσο αποτέλεσμα των παραπάνω. Όσο και να δουλεύεις, τα χρήματα δεν είναι ποτέ αρκετά, ο μισθός παραμένει ίδιος και τα έξοδα όλο και ανεβαίνουν.

Θα έλεγε κανείς ότι σε μια τέτοια κατάσταση η μόνη λύση προκειμένου να μη ζήσουμε εικόνες μεταπολεμικής περιόδου θα ήταν μια αντίστοιχη αύξηση των μισθών και παράλληλα η μείωση της ανεργίας. Κράτος και κεφάλαιο όμως δε φαίνεται να συμφωνούν. Ας μην είμαστε όμως και άδικοι. Τον περσινό Ιούλιο αποφασίστηκε αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 2%, ενώ έχει ήδη προαναγγελθεί και δεύτερη αύξηση την πρωτομαγιά. Το πρόβλημα είναι πως ακόμη και στους/-ις εργαζόμενους/-ες που είδαν πράγματι αυξημένο το μισθό τους, τα χρήματα αυτά είναι για γέλια. Αντί λοιπόν για μια κατάλληλη αύξηση του μισθού η κυβέρνηση επέλεξε να δώσει στους “οικονομικά αδύναμους” – τι άλλο; – επιδόματα. Ίσως και περιττό είναι να ειπωθεί πως τα επιδόματα και οι εκπτώσεις αυτές από τη μία αντιστοιχούν σε ποσά τόσο μικρά ώστε να είναι σχεδόν ανίκανα να βοηθήσουν, ενώ από την άλλη ακόμη και εάν έχεις ήδη μετακομίσει σε κάποιο παγκάκι από την αδυναμία σου να επιβιώσεις ενδέχεται να μην πληρείς τα κριτήρια τα οποία τίθενται. Απεικονίζουν δηλαδή αρκετά καλά την εικόνα του κράτους για την οικονομική κατάσταση των οικονομικά κατώτερων στρωμάτων της κοινωνίας. Εξ' άλλου πολλά κυβερνητικά στελέχη έχουν κάνει ξεκάθαρη τη θέση τους μέσω προκλητικών δηλώσεων γύρω από το ζήτημα των ανατιμήσεων και τη θέση της εργατικής τάξης.

Στον αντίποδα από ότι φαίνεται υπάρχουν γερά ποσά στα ταμεία του κράτους προκειμένου να ενισχυθεί η κρατική άμυνα (βλέπε Rafale και φύλαξη ελληνικών συνόρων) καθώς και να έρθει η περιβόητη ανάπτυξη και φυσικά μαζί της ορδές τουριστών. Στην ίδια ακριβώς κατάσταση βρίσκεται και η τοπική αυτοδιοίκηση, δηλαδή οι φορείς του δήμου και της περιφέρειας κάθε περιοχής, με τους τόνους να ανεβαίνουν στις συνεδριάσεις μεταξύ των παρατάξεων αλλά να μην εκταμιεύεται ούτε ένα ευρώ προς όφελος των δημοτών, τη στιγμή που εκατομμύρια ευρώ βλέπουμε να πηγαίνουν στο βωμό της ανάπτυξης. Σε τοπικό επίπεδο δεν είναι λίγα τα μαμούθ έργα τα οποία έχουν πραγματοποιηθεί ή εγκριθεί τα τελευταία χρόνια με στόχο την ανάπτυξη της περιοχής, τη στιγμή που οι εργαζόμενες/-οι αδυνατούν να ανταποκριθούν στα βασικά έξοδα. Μάλλον τα φτερά των Rafale και οι πέτρες στην Ανεξαρτησίας είναι για κάποιους βρώσιμες και εμείς δεν το έχουμε ακόμη αντιληφθεί.

Δε χρειάζεται να παρακολουθεί κανείς όλη μέρα το κανάλι της Βουλής ή τις διασκέψεις των οργάνων της κάθε τοπικής αυτοδιοίκησης για να αντιληφθεί την αδιαφορία ή καλύτερα την έμμεση αποκόμιση κερδών – οικονομικών και πολιτικών – των κομματιών της εξουσίας από την συγκυρία. Καθημερινά παίζεται το γνωστό εκλογικό παιχνίδι από τα έδρανα τους, αγνοώντας και αδιαφορώντας για το τι συμβαίνει στο κόσμο έξω από εκεί. Δίνονται με τη μορφή δώρου επιδόματα και αμελητέες μισθολογικές αυξήσεις περνώντας και ένα μήνυμα πως πρέπει να ευχαριστούμε την κυβέρνηση που μας σκέφτεται.

Για μία ακόμη φορά και όπως ήταν έτσι κι αλλιώς αναμενόμενο οι εργάτριες και εργάτες βρισκόμαστε μόνες/-οι μας να αντιμετωπίσουμε την κρίση η οποία έχει ήδη ξεκινήσει. Όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση έτσι και τώρα είναι βέβαιο και προφανές πως δε μπορούμε να περιμένουμε στήριξη από κανένα θεσμό, κανένα κόμμα και κανένα τοπικό παράγοντα. Δε μπορούμε να πιστεύουμε πως το αφεντικό ή ο ενοικιαστής μας θα καταλάβουν τις οικονομικές μας δυσκολίες.

Δεν περιμένουμε πως οι πάροχοι ενέργειας, νερού και δικτύων θα καταλάβουν και δε θα μας τα κόψουν. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε εάν θέλουμε όχι μόνο να επιβιώσουμε αλλά να ζούμε με αξιοπρέπεια και να αποτρέψουμε αυτή και κάθε επόμενη κρίση είναι να αυτοοργανωθούμε δίνοντας λύσεις στα προβλήματά μας και να αντεπιτεθούμε σε όσους επιθυμούν την εξαθλίωση των ζώων μας που όλο και μεγαλώνει. Μόνο μέσα από μαζικές απεργίες μπλοκάροντας την παραγωγή και αποδεικνύοντας για μία ακόμη φορά πως χωρίς εμάς το ρολόι της οικονομίας τους σταματάει να γυρνάει μπορούμε να αποκτήσουμε καλύτερους όρους ζωής. Μόνο όσες και όσοι αντιλαμβανόμαστε τα προβλήματα αυτά επειδή τα ζούμε καθημερινά και όχι επειδή τα παρακολουθούμε σε πίνακες και γραφήματα μπορούμε και να τα λύσουμε αντιστεκόμενες/-οι σε όσους τα δημιουργούν, τα θρέφουν, ζουν και κερδίζουν πατώντας στις δικές μας πλάτες.